

A bűnözés problémájával hosszú évek óta foglalkozó kriminológusként tudom, hogy a büntető igazságszolgáltatás csak a vesztesek, az egyébként is kedvezőtlen társadalmi, illetve rossz szociális helyzetben lévők kezelésére képes.

Dr. Végh József művéről mondhatnám azt is, hogy gyújtó hangú röpirat a vesztesekért, a szerző azonban nem téveszti szem elől, hogy aki bűncselekményt követett el, azt meg kell büntetni. Az igazi kérdés azonban nem a büntetés szükségességéről – ami természetes –, hanem a végrehajtás „mikéntje”. Ez az a terület, ahol a szerző műve igen informatív, s meggyőző módon mutatja be a szabadságelvönások inhumánus működési mechanizmusát. A szerző a stigmatizáció elméleti hátterének felvázolásával, a börtönviseltség stigmája működési mechanizmusának bemutatásával pontos leírását adja azoknak a szociálpszichológiai folyamatoknak, amelyek nehezítik – ha ugyan éppen lehetetlenné nem teszik – a bűnelkövetők, még inkább a börtönből szabaduló elítéltek társadalmi reintegrációját.

A szerző megfogalmazásával, miszerint a börtön „vakfolt a társadalom érzékelésében”, szakemberként messzemenően egyetértek. Éppen ezért támogatom melegen Dr. Végh József művének könyv alakban történő megjelenését, hogy a börtön csak az arra valóban rászolgáló bűnelkövetők kezelésére szolgáljon, hogy a polgárok is szentívebben érzékeljék a társadalom kirekesztő mechanizmusait, s hogy ezáltal is csökkenhessen a laikusok börtönviseltekkel kapcsolatos stigmatizáló elkötelezettsége.

*Dr. Kerecsi Klára
az állam- és jogtudományok
kandidátusa*